

Lucian-Claudiu Amoran

**VARIAȚIUNI
'
PE TEMA
&
RĂULUI**

Editura DISPERGO

LUCIAN-CLAUDIU AMORAN s-a născut la 3 septembrie 1967 în București. Este absolvent al Școlii Superioare de Jurnalistică din București și licențiat al Facultății de Litere, Filozofie și Istorie din cadrul Universității de Vest din Timișoara. După 1989, a fost redactor și colaborator la diferite publicații, printre care *Phoenix*, *Cuvântul*, *România liberă*, *Timpul*. Debutul literar și-l face în paginile revistei *Flacăra*, cu nuvela *Un principiu sfânt* (1994), iar în anul 2006 obține Premiul de proză al Fundației Luceafărul.

Apariții editoriale:

Deriva (roman), Fundația Luceafărul, 1997; Editura Dispergo, 2022

În gol (roman), Editura Albatros, 1999

Variațiuni pe tema răului (proză scurtă), Fundația Luceafărul, 2002;
Editura Dispergo, 2022

Secretele prietenilor (teatru), Editura Dispergo, 2013

Polemici fără replici (publicistică), Editura Dispergo, 2013

Eterocliteris (roman), Editura Dispergo, 2021

Lucian-Claudiu Amoran

**VARIAȚIUNI
,
PE TEMA
RĂULUI**

**Editura DISPERGO
București • 2022**

© Lucian-Claudiu Amoran

www.lucianclaudiuamoran.ro

Toate drepturile asupra acestei cărți aparțin în exclusivitate autorului. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, difuzarea în scop comercial sau gratuit, fără consimțământul său scris, încalcă legislația privitoare la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu actele normative în vigoare.

© DISPERGO, 2022

pentru prezenta ediție electronică

ISBN 978-973-87685-9-8 (PDF)

Editura DISPERGO

București, România

tel. 0770.700.537

CUPRINS

Ce oameni!... Ce lume!...	7
Lanțul	18
Miracolul	35
Logica horoscopului	43
Eternul triumf al binelui	51
Mică poveste de dragoste și ură în cinci întâlniri	56
O plajă prea îngustă	96
Bolnavii	109
Catastrofa	122
Triumful rațiunii	126
Confesiunile unui terorist	146
Un principiu sfânt	160
Prin zăpadă	169
Refugiul	179
Patruzeci și doi	185
Despărțire	192
Biruatorul destinului	199
În cimitir	205

ÎNTÂLNIREA III

Pășea grăbit pe strada acoperită cu o peliculă pământie de zăpadă fleșcăită. În ajun ninsese, dar toată ziua fusese prea cald. Acum, o dată cu căderea întunericului, se răcise din nou și rămășițele încă netopite aveau tendința de a se coagula, fiind împiedicate numai de picioarele trecătorilor, care le frământau într-o bălăceală dezgustătoare.

Era în întârziere. Cu o săptămână în urmă o sunase pe Andrina pentru a doua oară după întâlnirea din vară de la *Lăptărie*; îi mai telefonase de ziua ei, prin octombrie, însă de văzut nu se mai văzuseră. De altfel, convorbirea din toamnă fusese destul de ciudată: ușor afumat, îi făcuse o vagă declarație de dragoste, dând-o pe glumă, și tot în glumă fata i-o respinsese, lucru care-l deprimase; în fond, tot în glumă, ar fi putut să i-o accepte.

De cinci minute trebuia să fie în fața cinematografului Lu-ceafărul și de-abia intra în pasaj, dinspre Universitate. Cu toate astea, ajunsese primul. Pe când își bătea capul cu două întrebări inutile – dacă nu cumva în cele câteva zile scurse de când vorbiseră fata uitase de întâlnire și dacă o va recunoaște în cazul în care totuși ar veni –, o mănășă îl bătu pe umăr. Era răspunsul ambelor.

– Scuză-mă, te rog, pentru întârziere. Ai ajuns de mult?

Ar fi recunoscut-o, însă nu fără dificultate. Înfolită într-un paradiesu lung până la glezne, cu fularul ridicat până sub năsucul mic și îngrozitor de roșu și o căciuliță ce-i ascundea fruntea, părea mai mică decât astă-vară. Ochii îi sticleau veseli, dându-i un aer de spiriduș. Era pur și simplu o fetiță.

– Nu. Și eu am întârziat puțin, recunosc. Partea proastă e că filmul a-nceput la fără un sfert.

– Știu, am văzut în ziar, chiar când să plec... Ce facem?

– N-am idee... Bem o cafea până la următorul spectacol?...

Sau e prea târziu?

– Pentru cafea?!

– Și pentru ea; dar mă refeream la următorul spectacol.

– A... Și unde mergem?

După ce trecură în revistă câteva posibilități, aleseră un snack-bar din apropiere, propus de fată. Înăuntru aerul era irespirabil, deși la ora aceea clienții nu se prea îmbulzeau. Mirosea a cel puțin zece feluri de mâncare diferite, a țigări proaste, a vopsea, a petrosin și a carbid. Asta, dacă stăteai să analizezi; altfel, mirosea doar infect.

Andrina însă nu părea deloc deranjată. Ochii o masă în colțul cel mai întunecos al încăperii și așa tenebroase, o luă în stăpânire depunându-și pe ea gentuța și începu să se dezbrace, cu toate că nu era cine știe ce cald. Rămase într-un puloveraș strâmt, care-i puneă în valoare bustul, își aranjă părul trecându-și de două-trei ori prin el degetele neobișnuit de lungi și subțiri, cu unghiile date cu oja sângerie, apoi se așeză cu fața către bar. Scaunele parcă fuseseră șterpelite din căsuța celor șapte pitici, și de îndată ce se așeză și el, se simți ridicol.

– Ce-ți comand? întrebă, în timp ce tot încerca, zadarnic, să găsească o poziție mai demnă.

– O apă tonică și niște chipsuri cu brânză, hotărî fata, după ce răsfoi ditamai meniul.

Ceru și el un cappuccino și o cutie de pepsi.

– Și?... Unde-ai petrecut revelionul? întrebă, după ce fata care servea, o blondă durdulie, în fustă scurtă, dispăru de lângă ei.

– La Herculane, cu... niște prieteni de familie.

Ezitate puțin, și el se întreabă dacă nu cumva răspunsul corect ar fi trebuit să sune: „Cu prietenul meu”. Apoi își aminti că fata nu împlinise nici șaisprezece ani.

– Tu? se auzi chestionat la rândul său.

Petrecuse un revelion romantic, în doi, cu o prietenă mai veche, așa că răspunse:

– Cu gașca, la un coleg... Stă la curte, preciză, gândindu-se că într-o minciună amănuntele pot spori impresia de veridicitate.

Andrina îi povesti de-a fir a păr cum se distrase, insistând asupra escapadei de la miezul nopții, când, împreună cu tot grupul, făcuse baie dezbrăcată într-un izvor termal. În cele din urmă, în relatarea ei apărură și acela pe care-l bănuise de la bun început a fi personajul central și care se dovedea, de fapt, un înlocuitor ad-hoc al fostului personaj central, abandonat chiar acolo, chiar atunci, de revelion, în favoarea vechiului rival. Întreaga narațiune avea ceva de telenovelă, însă rămânea realitatea surprinzătoare și tulburătoare a unei precocități la care un bărbat mai de modă veche, așa cum era el, nu se așteptase. Prin fața ochilor i se perindă imaginea „ colegului” din *Lăptărie* și se stăpâni cu greu să nu izbucnească în râs. Apoi îi trecu orice chef.

– La discuția noastră te-ai mai gândit? întreabă, într-un moment la fel de nepotrivit ca oricare altul.

Pe chipul fetei se citea clar nedumerirea, căreia îi dădu și glas:

– Ce discuție?

Era, categoric, un început de rău augur.

– Cea de astă-toamnă... de ziua ta...

– A... Îmi amintesc că m-ai sunat... Discuția... A... Da... Cea cu iele, zâne rele și... cum le spunea strigoaicelor ălor care chinuiesc bărbații noaptea?...

– Sucubi.

– Așa... Ce-i cu ea?

El dădu din umeri, însoțindu-și gestul de un zâmbet pe care-l vru sugestiv.

– Trebuia să mă mai gândesc?... Am crezut că ne-am lămurit încă de-atunci.

– Nu știu dacă am reușit să mă fac înțeles... Glumeam și nu prea.

– Așa mi s-a părut și mie.

– Și?...

– Nu știu ce să-ți spun... Oricum, nu mai mult decât ți-am spus deja.

– N-am nicio șansă?

Fusese, i se părea, tranșant. În orice caz, pe cât de tranșant se simțea în stare. Mai mult nu îndrăznea, deși își dădea seama că e ridicol. Era un paradox: în mod normal n-avea de ce să fie atât de fâstâcit în fața unei puștoaice, însă, pe de altă parte, dacă Andrina ar fi fost o puștoaică obișnuită, nici discuția în sine n-ar fi avut loc.

– Nu prea înțeleg ce vrei să spui, o auzi.

– Ei bine, asta n-o cred; știi foarte bine.

Deodată, în încăpere se făcu liniște: muzica se oprise, și o dată cu ea încetaseră parcă și toate discuțiile de pe la mese. Câteva clipe cineva încercă să găsească o nouă casetă, rând pe rând auzindu-se ritmuri de rock și de muzică orientală; în cele din urmă se optă pentru Julio Iglesias.

– De fapt, recunosc că ai dreptate, reîncepu fata odată cu primele acorduri ale melodiei. Știi ce vrei, și nu se poate.

– Dintr-un motiv anume?

– Din mai multe... Oricum, nu m-am gândit niciodată la tine altfel...

„Decât ca la un prieten”, ar fi fost continuarea obișnuită.

– ... decât ca la un prieten, veni confirmarea.

Mințea! Mințea? Cine putea să știe? Se gândi că poate da, poate nu. Probabil ar fi trebuit s-o cunoască mai bine ca să-și poată face o idee, cât de cât.

În mod normal ar mai fi fost multe de spus, de lămurit. Era posibil, ba chiar probabil ca fata să nu înțeleagă exact ce voia el, mai ales că nici el nu știa încă foarte bine. Sigur că ea se temea de bărbatul din el, dar numai asta să fi fost? Atunci de ce se ajunsese până aici?

– Presupun că tu ai vrea... să te iubesc, reluă fata pe neașteptate. Or, eu...

– Or, tu...

– Nu mă pot îndrăgosti de tine! Chiar deloc, îmi pare rău.

Iată că o spusese, brutal, serios, categoric, fără putință de recurs. Și nu era vorba de niciun fel de teamă. Orice altceva, dar nu teamă. Pur și simplu nu-l plăcea în felul acela. Iar el o urî pentru că nu-l putea iubi.

Când plecară, afară fulguia. Pe jos zăpada se transformase în gheață și trebuiau să meargă cu mare atenție, fata ținându-se strâns de brațul lui; o încheștare lipsită de semnificație. Trecuse și ora de început a următorului spectacol, așa încât o conduse direct la stația de autobuz. Se despărțiră simplu, fără ca vreunul din ei să mai spună ceva important.

Continuarea pe www.amoran.ro